

*EL JUGADOR DE FUTBOLÍ QUE
VOLIA CÓRRER LA BANDA.*

(RAMON PARDINA)

Tot d'una, el jugador de futbolí es va sorprendre albergant un pensament estrany (no era estrany el fet que pensés, sinó el pensament concret que va tenir en aquell precís moment) i, malgrat que d'alguna manera sempre havia viscut a dintre seu, fins ara totalment desconegut. El jugador de futbolí volia córrer la banda. Allò era tot. Abandonar la posició estable que ocupava a hores d'ara al tauler –ell era migcampista, ancorat a la banda esquerra, a tocar dels comandaments– i volar al costat de la ratlla lateral del camp, de punta a punta del terreny de joc. Per què havia sentit de cop i volta aquella necessitat (i no una mica abans, o una mica després) era per a ell tot un misteri. Potser era perquè havia assolit una certa edat (no sabia quina: però certa, això segur), potser era que cada cop venia menys gent a jugar al futbolí (s'estimaven més d'altres simuladors que reproduïen les peripècies del joc d'una forma més veraç i convincent, com ara els jocs d'ordinador o les videoconsoles) i, doncs, tenia més temps per pensar. No ho sabia. El que era segur (i ho va veure clar com una d'aquells certeses absolutes que es tenen només un sol cop a la vida) és que a partir d'aquell moment alguna cosa canviaria i res més no tornaria a ser com abans.

Amb una curiositat renovada, va esguardar els seus companys de demarcació i els va veure perfectament arrencats l'un darrera l'altre, equidistants, ordenats segons una disciplina gairebé militar, germànica. (O potser havia de dir italiana? No eren els italians, ben mirat, els precursors d'aquella mena de joc? El “cadenaggio”, en deien?) Fos com fos, va mirar-los amb deteniment, un per un, i va preguntar-se si algun d'ells (ni que fos un instant) hauria compartit amb

ell el mateix sentiment que a hores d'ara el rossegava per dins. Va reparar en la seva expressió estúpida, ensimismada, en els seus cabells enclenxinats de la mateixa manera i els seus somriures de fusta, indiferents, a mig camí entre la niciesa i el deseiximent, o encara pitjor, el conformisme, i va pensar que segurament no. Semblaven feliços, o com a mínim no tant infeliços com ell. Per què havia de conformar-se a moure's només d'esquerra a dreta (o de dreta a esquerra, segons el cas)? Per què no podia moure's també amunt i avall? No era que l'atragés especialment el fet de marcar gols (ell era un jugador d'equip, ho sabia, un jugador d'aquells la presència dels quals sol passar desapercibuda dins el camp però que sense el seu treball, el seu sacrifici, el joc de l'equip se'n ressentia d'allò més), no, no era això, ell acceptava aquesta circumstància amb resignació i naturalitat. Simplement, desitjava creuar la medul·lar i plantar-se a la línia de fons. Saltar-se la disciplina, aquell sistema de joc encarcerat i hieràtic (un 3-4-3 passat de moda, que gairebé ningú no utilitzava), instaurat temps enrere per algun entrenador pretèrit i que tothom havia acceptat a ulls clucs com si es tractés d'un ordre predeterminat i indiscutible. A ell, el que li agradava era el futbol modern. El joc a l'espai, els moviments sense pilota, practicar el fora de joc. El "pressing". No pas aquell joc repetitiu, brusc i a cop de gardela. El que ell volia era jugar entre línies. Arribar a l'àrea. Assistir. I fins i tot algun dia (per què no?) marcar un gol.

D'ençà del seu naixement sempre havia portat els colors del Barça. Allò sí que era sentir els colors: els duia pintats al damunt del cos i no hi havia manera d'arrencar-los-hi. A més, s'havia passat tota la vida davant per davant dels jugadors del Madrid, cosa que havia acabat per atiar a parts iguals l'amor pel seu club i l'odi

per l'equip rival. Gràcies als comentaris de la gent que venia al bar a jugar al futbolí, a veure el televisor o, simplement, a prendre una cervesa, havia conegut les històries de grans jugadors del Barça que havien fet de remuntar la banda la seva especialitat, el seu signe d'identitat. Julio Alberto, Zubiria, Goikoetxea... Als seus oïdes de fusta, àvids de gestes en color blau-grana, aquelles històries imaginades adquirien tonalitats de llegenda o de somni, i els seus protagonistes, dimensió d'autèntics herois i figures mítiques. En el temps mort entre partida i partida, ell s'imaginava aquells jugadors esborronant la ratlla de cal amb les seves botes, cavalcant la banda amb els cabells esbullats pel vent, el públic aixecant-se de les cadires a mesura que avançaven i, al final, en acabar la jugada, proferint un "uuuiiiii!!!" estremidor, a mig camí entre l'excitació i el desencant, cada vegada que el davanter no arribava a rematar o la seva rematada sortia fora per poc o era repel·lida pel porter. Perquè aquest era un fet a tenir en compte. Ben poques vegades aquestes incursions acabaven en gol. Potser una de cada vint. O una de cada trenta. Ell això ho sabia. Però no li preocupava en absolut. El que comptava era la sensació de llibertat, arribar fins on ningú no havia arribat i, un cop allà, exhaurit per l'esforç, tornar enrere i recuperar-se ràpidament per tal de tornar a pujar la banda la propera vegada en què en tingués l'ocasió.

Què era el que l'impedia marxar d'allà i començar una nova vida en un altre futbolí? L'amor als colors? Els cargols? La barra? La por? Va voler comprovar l'estat d'aquells cargols que el mantenien unit a la barra, que el mantenien unit a la resta de companys de demarcació, que el mantenien unit al sistema general de joc. Semblaven una mica rovellats; no obstant, no resultaven pas fàcils d'afluixar. Va

forcejar un parell de cops, però no va tenir èxit. Els del davant (els jugadors del Madrid, un altre cop) el fitaven amb una barreja de curiositat i estranyesa, una mena d'estupefacció divertida. Si un dia marxava, però, el més probable és que els trobés a faltar. Va pensar que potser era precisament allò el que el retenia allà mateix: la rivalitat, l'odi, l'esperit competitiu. Podia existir un jugador del Barça sense tenir-ne davant un del Madrid? Havia sentit a dir que hi havia futbolins sense barres, on els jugadors no estaven arreglats els uns davant dels altres ni eren de fusta. Eren de plàstic i funcionaven amb molles. Això els permetia vinclar-se lleugerament cap endavant i cap endarrera, però sense desplaçar-se mai del seu lloc. O sigui que no eren gaire millors; més ben dit, eren pitjors. Una altra cosa eren els jocs d'ordinador; aquells jugadors sí que es movien lliurement pel camp, en totes direccions, fins i tot podien celebrar els gols. Però aquells jugadors no existien de veritat. Eren falsificacions, imatges, ombres. Com els personatges de les pel·lícules que desfilen per la pantalla però no existeixen en realitat. Potser l'única solució era el suïcidi, va pensar. Hi hauria un altre futbol després de la mort? Molt sovint havia sentit la temptació de fer-li aquesta pregunta a l'home que veia de tant en tant allà damunt, l'Home que Duia els Comandaments. Però mai no havia trobat la forma oportuna de dir-li. Algun cop havia sentit anomenar l'existència d'un lloc màgic anomenat Brasil. Segons deien, en aquell lloc tot era possible. Triangulacions, barrets, túnels, vaselines. Era un futbol molt més vistós i alegre, sense limitacions, sense barres ni cargols. On tots els jugadors jugaven per divertir-se i sempre reien. A més, com sempre feia bon temps, podien jugar a l'aire lliure. Potser allò era el que hi havia després de la mort, va reflexionar. Brasil. Només de sentir el seu nom

ja se'l podia imaginar, el podia veure, el podia tocar gairebé amb la punta dels dits.

Va repetir els seu nom un cop més. Brasil.

L'endemà, una moneda entra per l'escletxa, una mà pitja el botó, les boles es precipiten damunt del calaix. Amb un estrèpit masculí, la pilota rebota diversos cops al mig del camp i comença la partida. Els jugadors mouen els comandaments amb energia i de tant en tant deixen anar un crit d'excitació i alliberament. Al cap d'uns segons, el jugador que porta el Madrid fa passar la pilota del porter a la defensa i de la defensa al mig del camp i, a continuació, fent una ziga-zaga etziba un xut que ha acabat en gol, enmig de les protestes insistents del seu adversari, després que la pilota hagi fet un estrany i hagi travessat el camp sense trobar oposició, just per l'espai buit que, misteriosament, ha quedat a la banda esquerra del mig del camp de l'equip del Barça.